

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในฐานะเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ: มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

นานาชาติ: มุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

Critical Success Factors for Positioning Phuket Province as a Destination for International Sport Events: Stakeholders' Perspectives

กิตติพงษ์ ครุฑทอง^{1*} วงศ์ลัดดา วีระไพบุลย์² และ เกียรติศิริ เจริญวิศาล³
Kittipong Krootsong^{1*}, Wongladda Weerapaiboon² and Kaedsiri Jaroenwisat³

*Corresponding author, e-mail: kittipong.k@pkru.ac.th

Received: September 26th, 2025; Revised: December 19th, 2025.; Accepted: December 30th, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ และ (2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบกรณีศึกษา (Case Study) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน ครอบคลุมกลุ่มผู้บริหารภาครัฐ ผู้ประกอบการเอกชน ผู้จัดงานกีฬา นักวิชาการ และนักกีฬา และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมองว่าจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพโดดเด่นด้านทรัพยากรธรรมชาติ ภาพลักษณ์ระดับสากล และความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติยังมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจ ดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง และยกระดับภาพลักษณ์ของเมือง อีกทั้งยังพบว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จสามารถจำแนกได้ 8 องค์ประกอบ แบ่งเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐาน (โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก, คุณภาพการบริหารจัดการ, ความปลอดภัยและสุขภาพ, การสนับสนุนจากรัฐและเอกชน) และปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (การมีส่วนร่วมของชุมชน, สภาพแวดล้อมและภาพลักษณ์, ความยั่งยืนและมรดกจากกิจกรรม, การตลาดและการสื่อสาร) ผลการวิจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การยกระดับจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ จำเป็นต้องอาศัยการวางแผนเชิงกลยุทธ์และการบูรณาการความร่วมมืออย่างเป็นระบบระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

คำสำคัญ: กีฬานานาชาติ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา จังหวัดภูเก็ต ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ปัจจัยแห่งความสำเร็จ จุดหมายปลายทาง

¹ นักศึกษา, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว โรงแรม และอสังหาริมทรัพย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Student in Exhibition and Event Management Program, Faculty of Management Science, Silpakorn University.

²⁻³ อาจารย์, สาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว โรงแรม และอสังหาริมทรัพย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Lecturer in Exhibition and Event Management Program, Faculty of Management Science, Silpakorn University.

Abstract

This qualitative research aimed to (1) examining stakeholders' perspectives on driving Phuket towards becoming a destination for international sports events, and (2) analyzing the success factors of Phuket as a destination for international sports events. A case study approach was employed, using in-depth interviews with 15 key informants, including government officials, private sector operators, sports event organizers, academics, and athletes. The collected data were analyzed using content analysis. The findings revealed that stakeholders perceived Phuket as possessing outstanding natural resources, a strong global tourism image, and well-developed infrastructure that supports international sports events. Furthermore, international sports events play a crucial role in stimulating the economy, attracting high-quality tourists, and enhancing the city's image. Moreover, eight elements were identified and categorized into two factors: basic factors (infrastructure and facilities, event management quality, safety and health, and government-private sector support) and competitive advantage factors (community participation, environment and image, sustainability and event legacy, and marketing and communication). The findings suggest that elevating Phuket province to a destination for international sports events requires strategic planning and systematic, integrated collaboration among the public, private, and civil sectors.

Keywords: International Sports Events, Sport Tourism, Phuket Province, Stakeholders, Critical Success Factors, Destination

บทนำ

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา การท่องเที่ยวกีฬาได้กลายเป็นตัวขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่สำคัญภายในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วโลกโดยส่วนใหญ่ผ่านการจัดกิจกรรมกีฬาระหว่างประเทศกิจกรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่ดึงดูดนักท่องเที่ยวและแฟน ๆ จากทั่วโลกเท่านั้น แต่ยังกระตุ้นกิจกรรมทางเศรษฐกิจในภาคต่าง ๆ อีกด้วย ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการท่องเที่ยวกีฬาเห็นได้ชัดในรายได้ที่เพิ่มขึ้นการสร้างงานและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่มาพร้อมกับกิจกรรมกีฬาที่สำคัญ (Higham & Hinch, 2009; Alamri, 2025) นอกจากนี้ การจัดงานกีฬานานาชาติยังทำหน้าที่เป็นเครื่องมือเชิงกลยุทธ์ในการสร้างแบรนด์ (Destination Branding) และส่งเสริมภาพลักษณ์ของเมืองหรือประเทศให้เป็นที่รู้จักในเวทีโลก ภายใต้บริบทของการแข่งขันในตลาดการท่องเที่ยวที่ทวีความเข้มข้น การจัดกิจกรรมกีฬาได้กลายเป็นช่องทางสำคัญในการสร้างความแตกต่าง และเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของเมืองและประเทศ อีกทั้งยังเป็นแรงขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม (Skoko & Vukasović, 2008; Knott, 2024)

ประเทศไทย ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในฐานะกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการพัฒนา การท่องเที่ยวเชิงกีฬา ให้เป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การยกระดับการท่องเที่ยวสู่ตลาดคุณภาพ (High-Value Tourism) ซึ่งระบุไว้ใน แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566–2570) ของ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ว่าประเทศไทยต้องมุ่งยกระดับกิจกรรมและงานอีเวนต์กีฬานานาชาติให้เป็น “แม่เหล็ก” ในการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง พร้อมยกระดับขีดความสามารถของจุดหมายปลายทางให้รองรับกิจกรรมระดับโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (National Tourism Policy Committee, 2023) นอกจากนี้ สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน) หรือ TCEB ยังได้วางยุทธศาสตร์ MICE City โดยส่งเสริมให้เมืองท่องเที่ยวสำคัญ เช่น จังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ เมืองพัทยา และจังหวัดภูเก็ต พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับการจัดงานระดับนานาชาติ (Thailand Convention and Exhibition Bureau, 2018)

ขณะเดียวกันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้กำหนดแผนการท่องเที่ยวเชิงกีฬานานาชาติ (Sports Tourism Action Plan) โดยประกาศให้เป็นปี 2568 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวและกีฬา หรือ Amazing Thailand Grand Tourism and Sports Year 2025 เพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวจากทุกมุมโลก ด้วยอีเวนต์ระดับโลก (Bangkok Biz News, 2024) ซึ่งสะท้อนว่า การยกระดับจังหวัดภูเก็ตมิใช่เพียงแผนระดับพื้นที่ แต่เป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์ประเทศที่มุ่งสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ กระจายรายได้สู่ภูมิภาค และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันในระยะยาว

จังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งในจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดของ ประเทศไทย ได้รับการยอมรับในระดับสากลด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย ทั้งชายหาด ภูเขา ทะเล รวมถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่ง เช่น สนามบินนานาชาติ โรงแรมหลากหลายระดับ และบุคลากรที่มีความสามารถด้านภาษาและบริการที่ได้มาตรฐานสากล (Wongwattanakit et al., 2017; Sirivadhanawaravachara, 2024) จังหวัดภูเก็ตยังเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการเป็นเจ้าภาพจัดกิจกรรมกีฬาหลากหลายประเภท เช่น มาราธอน ไตรกีฬา เรือใบ เซิร์ฟ และกีฬาทางน้ำอื่น ๆ โดยมีกิจกรรมสำคัญที่จัดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ Laguna Phuket Triathlon, Phuketon, Phuket King's Cup Regatta และการแข่งขันเซิร์ฟชิงแชมป์เอเชีย ซึ่งไม่เพียงสะท้อนศักยภาพด้านกีฬา แต่ยังการจัดการแข่งขันกีฬาช่วยเพิ่มภาพลักษณ์ของจุดหมายปลายทางด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และเสริมสร้างเอกลักษณ์ประจำชาติความแตกต่างจากจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวทั่วไป สร้างชื่อเสียงในฐานะเมืองท่องเที่ยวด้านสุขภาพและการกีฬา ส่งเสริมการเติบโตของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Hsieh et al., 2021; Abdollahi et al., 2024)

อย่างไรก็ตาม จังหวัดภูเก็ตยังคงเผชิญความท้าทายในการยกระดับสู่เมืองจุดหมายปลายทางกีฬานานาชาติ เช่น การขาดแคลนสนามกีฬามาตรฐาน ระบบขนส่งสาธารณะที่ไม่ครอบคลุม ปัญหาการจราจร ความไม่ต่อเนื่องของนโยบาย และการขาดบุคลากรเฉพาะทาง (Zhou, 2024) อีกทั้งผลกระทบจากโควิด-19 ยังทำให้กิจกรรมกีฬางานช่วงถูกมองเป็นเพียงเครื่องมือเฉพาะหน้าสำหรับการกระตุ้นเศรษฐกิจ เมื่อสถานการณ์ปกติ ความร่วมมือจากภาคธุรกิจกลับลดลง ซึ่งสะท้อนความเปราะบางของระบบการจัดกิจกรรมในระยะยาว ดังนั้น การพัฒนาจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็น “เมืองจุดหมายปลายทางกิจกรรมกีฬา” อย่างยั่งยืน จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจในหลายมิติ ทั้งเชิงนโยบาย การบริหารจัดการกิจกรรม ความร่วมมือระหว่างภาคส่วน และการมีส่วนร่วมของชุมชน (Moyle et al., 2018; Parsamyan & Orłowski, 2024) งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาเชิงลึกถึงโอกาสและความท้าทายของการใช้กิจกรรมกีฬานานาชาติเป็นกลไกขับเคลื่อนการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต การศึกษานี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ จึงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งในการเปิดเผยข้อค้นพบเชิงลึกผ่านประสบการณ์และมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก (Stakeholders) ในพื้นที่ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น อันได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ผู้จัดงาน ภาคเอกชน และนักวิชาการ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่สามารถนำไปใช้กำหนดแนวทางและนโยบายในการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อศักยภาพและบทบาทของจังหวัดภูเก็ตในฐานะเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในการจัดกิจกรรมกีฬาระดับนานาชาติ การเก็บข้อมูลจะดำเนินการผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลักจำนวน 15 ราย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเชิงลึกและมุมมองที่หลากหลายที่สะท้อนความเป็นจริงในพื้นที่ และผลการวิจัยสามารถนำไปเป็นประโยชน์ต่อผู้กำหนดนโยบายและภาคธุรกิจในการวางแผนกลยุทธ์และขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่ยั่งยืนในอนาคต

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ
2. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพแบบกรณีศึกษา (Qualitative Case Study) โดยมีผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นผู้มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดงานกีฬานานาชาติในจังหวัดภูเก็ตและภาพรวมการท่องเที่ยว ได้แก่ ผู้บริหารและบุคลากรภาครัฐ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการกีฬาของจังหวัด จำนวน 3 คน ผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษาด้านการท่องเที่ยวและอีเวนต์ จากสมาคมที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวและอีเวนต์ จำนวน 3 คน ผู้จัดงาน (Organizers) ผู้ที่มีบทบาทหลักในการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ จำนวน 3 คน นักวิชาการด้านด้านการท่องเที่ยวและอีเวนต์ ผู้มีความเชี่ยวชาญและมุมมองเชิงลึกด้านการท่องเที่ยวและอีเวนต์ จำนวน 3 คน และ นักกีฬา/ผู้เคยเข้าร่วมกิจกรรม ผู้มีประสบการณ์ตรงในการเข้าร่วมงานกีฬานานาชาติในพื้นที่ จำนวน 3 คน การเลือกผู้ให้ข้อมูล (Sampling Method) เป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกผู้ที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญตรงตามวัตถุประสงค์.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและคุณภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือในการวิจัยจากสองส่วนหลัก ดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือจากเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง: ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลระดับปฐมภูมิจากเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการวิจัย เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการออกแบบคำถามสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ทฤษฎีความสามารถในการแข่งขันของแหล่งท่องเที่ยว (Destination Competitiveness Theory) (Ritchie & Crouch, 2003)

ทฤษฎีผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder Theory) (Freeman, 1984) แนวคิดการใช้ประโยชน์จากการจัดกิจกรรม (Event Leverage Model) (Chalip, 2004) แนวคิดมรดกจากการจัดกิจกรรม (Event Legacy) (Preuss, 2007; Thomson et al., 2013) และแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism Development) (Weed, 2008; Higham & Hinch, 2009; Chalip, 2014) จากนั้นตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้มาด้วยการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) คือการนำข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมาเปรียบเทียบพบว่าข้อมูลที่มีอยู่แสดงไปในทิศทางเดียวกันหรือไม่ (Cohen & Manion, 1994)

2. เครื่องมือเก็บข้อมูลภาคสนาม: ผู้วิจัยใช้ แนวคำถามสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview Guide) เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยออกแบบคำถามปลายเปิดที่เน้นการเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็น ถ่ายทอดประสบการณ์ และมุมมองเชิงลึกได้อย่างอิสระ โดยประเด็นคำถามครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับ (1) สภาพการณ์ปัจจุบัน (2) ปัจจัยแห่งความสำเร็จ (3) โอกาสในการพัฒนา และ (4) อุปสรรคในการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติในจังหวัดภูเก็ต การสัมภาษณ์ดำเนินควบคู่กับ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เพื่อบันทึกบริบทและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยทำการบันทึกเสียงและจดบันทึกภาคสนาม จากนั้นจึงถอดความเป็นข้อความเพื่อใช้ในการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ตามแนวทางของ Creswell (2007) ทั้งนี้ การสัมภาษณ์เป็นไปในลักษณะสนทนาแบบไม่เป็นทางการ เพื่อไม่สร้างความอึดอัดแก่ผู้ให้ข้อมูล และไม่มีการกำหนดลำดับคำถามที่ตายตัว โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ต่อเนื่องจนข้อมูลเริ่มอิ่มตัว (Data Saturation) หรือไม่มีประเด็นใหม่เกิดขึ้น จึงยุติการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลมีการยื่นขอจริยธรรมในมนุษย์ เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก ควบคู่กับการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม จากผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้จัดกิจกรรมกีฬา นักวิชาการ และนักกีฬา โดยใช้แนวคำถามแบบกึ่งโครงสร้างที่มีความยืดหยุ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระและลึกซึ้งตามประสบการณ์ของตนเอง การสัมภาษณ์เป็นแบบตัวต่อตัวโดยผู้วิจัยได้นัดหมายตามวัน เวลา และสถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลสะดวก พร้อมขอความยินยอมก่อนการสัมภาษณ์ทุกครั้ง การสัมภาษณ์แต่ละครั้งมีการบันทึกเสียงและจดบันทึกภาคสนามประกอบ จากนั้นจึงถอดความบทสัมภาษณ์ทั้งหมดอย่างครบถ้วน และจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบเอกสารเพื่อ

ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหาต่อไป ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองสิทธิและความเป็นส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้รหัสแทนชื่อและปิดบังข้อมูลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ตลอดกระบวนการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการ วิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยมุ่งจัดหมวดหมู่และตีความข้อมูลอย่างเป็นระบบตามแนวทางของ Creswell (2007) กระบวนการวิเคราะห์เริ่มจากการถอดความ (Transcription) บทสัมภาษณ์ที่ได้จากการบันทึกเสียงทั้งหมด เพื่อนำข้อมูลเชิงถ้อยคำมาอยู่ในรูปแบบข้อความ จากนั้นผู้วิจัยได้อ่านและทบทวนเนื้อหาที่ถอดความซ้ำหลายรอบเพื่อทำความเข้าใจความคุ้นเคยกับบริบทของข้อมูล และทำความเข้าใจประเด็นสำคัญที่ผู้ให้ข้อมูลนำเสนอ หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้จัดเรียงและประมวลผลข้อมูลที่ได้จากภาคสนาม โดยใช้การจัดหมวดหมู่และการตีความเชิงเนื้อหาเพื่อค้นหารูปแบบ ประเด็นหลัก และแนวคิดที่เกิดขึ้น ซึ่งสะท้อนสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย กระบวนการนี้ทำให้สามารถระบุหัวข้อย่อยที่สะท้อนทัศนะ ประสบการณ์ และปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติในจังหวัดภูเก็ตได้อย่างชัดเจน เมื่อได้ประเด็นหลักและหัวข้อสำคัญแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เพื่อสรุปเป็นสาระสำคัญของการวิจัย โดยเชื่อมโยงผลการวิเคราะห์กลับไปยังวัตถุประสงค์ทั้งสองข้อของการวิจัย ได้แก่ (1) เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติและ (2) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ ผลลัพธ์ของการวิเคราะห์นี้จึงเป็นพื้นฐานสำหรับการอภิปรายผลและการเสนอแนะแนวทางเชิงนโยบายในบทถัดไป

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ และวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ โดยผู้วิจัยได้นำระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพมาใช้ผ่านแนวทางของการวิจัยแบบแบบกรณีศึกษาประยุกต์แนวทางของการวิจัยแบบกรณีศึกษา ซึ่งมุ่งศึกษาบริบท สภาพการณ์ และประสบการณ์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อทำความเข้าใจความหมายที่แต่ละบุคคลให้กับบทบาทของกิจกรรมกีฬาและการท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจำนวนทั้งสิ้น 15 คน ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลในแต่ละกลุ่มได้รับการวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลมีมุมมองสอดคล้องกันว่าจังหวัดภูเก็ต มีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายมิติที่เอื้อต่อการพัฒนาเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ โดยสามารถจำแนกเป็น 6 มิติหลัก ดังนี้

1. ศักยภาพด้านทรัพยากรธรรมชาติและโครงสร้างพื้นฐาน จังหวัดภูเก็ตมีภูมิประเทศที่เหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมกีฬาทางบก ทางน้ำ และไตรกีฬา ด้วยความหลากหลายของชายหาด ภูเขา และทะเล ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของความสามารถในการแข่งขันของแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้จังหวัดภูเก็ตยังมีสนามกีฬานานาชาติที่เชื่อมโยงกับเมืองหลักทั่วโลก โครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ รวมถึงระบบสาธารณสุขที่เข้มแข็ง โดยเฉพาะโรงพยาบาลเอกชนที่มีศักยภาพรองรับการดูแลนักท่องเที่ยว

2. ประสบการณ์การจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ จังหวัดภูเก็ตมีภาพลักษณ์ที่แข็งแกร่งจากการเป็นเจ้าภาพจัดงานกีฬาระดับนานาชาติใหญ่มาอย่างต่อเนื่อง เช่น Laguna Phuket Triathlon และ Phuket King's Cup Regatta ซึ่งตอกย้ำศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการจัดกิจกรรมกีฬา (Sports Event Hub) ของภูมิภาค นอกจากนี้ผู้จัดงานมืออาชีพในท้องถิ่นยังมีส่วนสำคัญในการบริหารจัดการและรักษามาตรฐานกิจกรรมได้อย่างสม่ำเสมอ

3. ภาพลักษณ์ของภูเก็ตในฐานะแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ จังหวัดภูเก็ตเป็นจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งภาพลักษณ์ดังกล่าวมีบทบาทสำคัญในการดึงดูดผู้เข้าร่วมกิจกรรมกีฬา โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติและผู้ติดตาม ที่มักพิจารณาชื่อเสียงและความปลอดภัยของเมืองเป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจ

4. ศักยภาพด้านเศรษฐกิจท้องถิ่นที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจที่มีความยืดหยุ่นสูงและพึ่งพาการท่องเที่ยวเป็นหลัก ทำให้เกิดธุรกิจสนับสนุนที่หลากหลาย สามารถรองรับกิจกรรมขนาดใหญ่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีฐานเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งจึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้จัดงานนานาชาติเข้ามาลงทุนและจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

5. ความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้ให้ข้อมูลชี้ให้เห็นถึงความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือ (Social Capital) ระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จของกิจกรรม โดยความเข้าใจตรงกันและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนมีผลโดยตรงต่อการดำเนินงานที่ราบรื่น

6. ความสามารถในการบริหารจัดการและความยืดหยุ่น จังหวัดภูเก็ตแสดงให้เห็นถึงความพร้อมในการบริหารจัดการงานกีฬาระดับมืออาชีพ รวมถึงความสามารถในการประสานงานและการรับมือกับสถานการณ์วิกฤต เช่น การปรับตัวในช่วงการระบาดของโรคโควิด-19 ซึ่งสะท้อนถึงความยืดหยุ่นของระบบบริหารจัดการที่ช่วยให้จังหวัดภูเก็ตสามารถรักษาภาพลักษณ์และคุณภาพของกิจกรรมไว้ได้อย่างต่อเนื่อง

นอกจากศักยภาพที่กล่าวมาแล้ว ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียยังมองว่าการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติในจังหวัดภูเก็ตมีบทบาทสำคัญและก่อให้เกิดผลกระทบเชิงบวกในหลายมิติ ดังนี้

บทบาทในการกระตุ้นเศรษฐกิจ กิจกรรมกีฬาทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการกระตุ้นเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างเป็นรูปธรรม โดยส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนของเงินทุนในหลากหลายภาคส่วน และยังพบว่านักท่องเที่ยวกลุ่มกีฬาเหล่านี้มักมีกำลังซื้อสูงและใช้จ่ายในหลากหลายธุรกิจ ทำให้เกิดผลคูณทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ การจัดงานในช่วงนอกฤดูท่องเที่ยว (Low Season) ยังช่วยเสริมสภาพคล่องให้กับผู้ประกอบการได้เป็นอย่างดี

บทบาทในการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง กิจกรรมกีฬานานาชาติมีบทบาทสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มเฉพาะที่มีพฤติกรรมมีวินัยและมีกำลังซื้อสูง ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายที่มีความสำคัญต่อการยกระดับภาพลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตในฐานะแหล่งท่องเที่ยวระดับพรีเมียม

บทบาทในการยกระดับเมือง การเป็นเจ้าภาพจัดงานกีฬาระดับนานาชาติเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐานสากล ซึ่งไม่เพียงแต่ตอบสนองต่อความต้องการของกิจกรรมกีฬานั้นๆ แต่ยังช่วยยกระดับภาพลักษณ์ของจังหวัดภูเก็ตในฐานะ "เมืองกีฬา" (Sports City) และส่งผลดีต่อคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นในระยะยาว

บทบาทการสร้างแบรนด์เมือง (City Branding) การจัดงานกีฬายังมีบทบาทเชิงกลยุทธ์ในการสร้างแบรนด์เมือง โดยช่วยให้จังหวัดภูเก็ตเป็นที่รู้จักในระดับสากลในฐานะจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬาและสุขภาพ ส่งเสริมภาพลักษณ์ให้แตกต่างจากจุดหมายปลายทางท่องเที่ยวทั่วไป

บทบาทในการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ กิจกรรมเหล่านี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการส่งเสริมความร่วมมือแบบบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ซึ่งช่วยเสริมสร้างความรู้สึก "เป็นเจ้าของ" (Sense of Belonging) ให้กับชุมชนท้องถิ่น และเป็นรากฐานของความยั่งยืนในระยะยาว

บทบาทการพัฒนาทักษะบุคลากรในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติทำหน้าที่เป็นพื้นที่ในการฝึกฝนและถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการจัดการและการบริการให้กับบุคลากรในชุมชน ทำให้เกิดการเพิ่มพูนทักษะและสร้างฐานความรู้ในระดับท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

แม้จะมีศักยภาพสูง แต่การพัฒนาให้จังหวัดภูเก็ตเป็นเมืองจุดหมายปลายทางสำหรับกิจกรรมกีฬานานาชาติยังคงเผชิญกับข้อจำกัดและผลกระทบในหลายมิติ ได้แก่

ปัญหาด้านการจราจรและระบบขนส่งมวลชน จังหวัดภูเก็ตเผชิญกับความแออัดทางการจราจรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการจัดงานขนาดใหญ่ที่ต้องมีการปิดถนนบางช่วงจะยิ่งทำให้สถานการณ์แย่ลง

ข้อจำกัดด้านพื้นที่และโครงสร้างพื้นฐาน การเป็นเกาะทำให้จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่จำกัดและขาดแคลนสนามกีฬาและพื้นที่กิจกรรมที่ได้มาตรฐานสากลสำหรับการจัดงานขนาดใหญ่

อุปสรรคจากความซับซ้อนระบบราชการและความไม่ต่อเนื่องของนโยบาย การขออนุญาตจัดงานที่ซับซ้อน ขาดความเป็นระบบ และนโยบายที่ขาดความต่อเนื่องส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือ

ความไม่พร้อมของบุคลากรในระดับนานาชาติ: แม้จะมีบุคลากรในภาคบริการจำนวนมาก แต่ยังคงขาดผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะเฉพาะด้าน เช่น การบริหารงานกีฬาในระดับนานาชาติ

ความร่วมมือจากภาคเอกชนที่ไม่สม่ำเสมอ การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนผันแปรตามสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งสร้างความไม่แน่นอนให้กับการวางแผนของผู้จัดงาน

อุปสรรคในการใช้พื้นที่สาธารณะ กิจกรรมที่ต้องใช้พื้นที่สาธารณะ เช่น ชายหาด ถนน หรือสวนสาธารณะ ยังเผชิญกับข้อจำกัดด้านกฎหมายและขั้นตอนการขออนุญาตที่ยุ่งยาก

การขาดผู้ชมสำหรับกีฬาบางประเภท กิจกรรมกีฬาเฉพาะทางบางประเภทขาดผู้ชมและบรรยากาศแรงเชียร์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาพรวมของกิจกรรม

ความไม่พอใจของชุมชนท้องถิ่น การจัดกิจกรรมที่กระทบต่อวิถีชีวิตโดยไม่มีการสื่อสารที่ดี อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งกับชุมชน

บทสรุปมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ พบว่าจังหวัดภูเก็ตมีศักยภาพโดดเด่นหลายด้านที่เอื้อต่อการพัฒนาเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ ทั้งในเชิงภูมิประเทศ ทรัพยากร และโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ บทบาทของกิจกรรมกีฬานานาชาติในจังหวัดภูเก็ตไม่เพียงแต่ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจผ่านการกระตุ้นการใช้จ่ายและการจ้างงานเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทเชิงยุทธศาสตร์ในการยกระดับภาพลักษณ์ของเมืองในระดับสากล และขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่ทันสมัย นอกจากนี้ ความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ยังเป็นรากฐานสำคัญของความยั่งยืน อย่างไรก็ตาม ศักยภาพดังกล่าวยังคงเผชิญกับข้อจำกัดที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เช่น ปัญหาการจราจรและระบบขนส่งมวลชน ข้อจำกัดด้านพื้นที่และโครงสร้างพื้นฐานที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากล ความซับซ้อนของระบบราชการ การขาดแคลนบุคลากรเฉพาะทาง และความไม่สม่ำเสมอของความร่วมมือจากภาคเอกชน ดังนั้น การส่งเสริมให้จังหวัดภูเก็ตก้าวสู่การเป็น "ศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงกีฬา" อย่างยั่งยืน จำเป็นต้องอาศัยทั้งการใช้ประโยชน์จากศักยภาพที่มีอยู่ การบริหารจัดการที่ยืดหยุ่น และการวางแผนเชิงกลยุทธ์เพื่อแก้ไขข้อจำกัดอย่างรอบด้าน

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ สามารถจำแนกปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติของจังหวัดภูเก็ตได้เป็น 8 องค์ประกอบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่ **ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Factors)** และ **ปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (Competitive Advantage Factors)** การจำแนกนี้อยู่บนพื้นฐานของการพิจารณาว่าปัจจัยใดเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีเพื่อรองรับการจัดกิจกรรมกีฬา และปัจจัยใดที่ช่วยสร้างความแตกต่างหรือคุณค่าที่เหนือกว่าคู่แข่ง สามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Factors) ปัจจัยเหล่านี้คือรากฐานสำคัญที่จำเป็นต้องได้รับการจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อให้การจัดงานเป็นไปอย่างราบรื่นและปลอดภัย การขาดปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อความสามารถในการเป็นเจ้าภาพและภาพลักษณ์ของเมือง

1.1 โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก (Infrastructure & Facilities) ความพร้อมด้านการเดินทาง ที่พัก อาหาร และสถานที่จัดงาน เป็นปัจจัยสำคัญที่นักกีฬาและนักท่องเที่ยวใช้ประกอบการตัดสินใจ ปัจจัยในกลุ่มนี้ประกอบด้วย การเดินทางเข้าสู่จังหวัด การเดินทางภายในจังหวัด โรงแรมและที่พัก ร้านอาหารและบริการอาหาร สถานที่จัดกิจกรรมกีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานอื่น ๆ

1.2 คุณภาพการบริหารจัดการงาน (Event Management Quality) คุณภาพของการบริหารจัดการส่งผลโดยตรงต่อความพึงพอใจและประสบการณ์ของผู้เข้าร่วม โดยมีองค์ประกอบย่อยที่สำคัญ ได้แก่ ภาพรวมการจัดการงาน เจ้าหน้าที่และอาสาสมัคร การจัดการข้อมูลและการสื่อสาร ค่าใช้จ่ายในการเข้าร่วม และความหลากหลายและคุณภาพของกิจกรรมเสริม

1.3 ความปลอดภัยและสุขภาพ (Safety & Health) เป็นปัจจัยที่สร้างความมั่นใจและความน่าเชื่อถือให้กับผู้เข้าร่วมงาน โดยเฉพาะมาตรฐานความปลอดภัยและคุณภาพของสถานพยาบาลและบริการสุขภาพ

1.4 การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน (Government and Private Sector Support) การสนับสนุนอย่างเป็นระบบจากทุกภาคส่วน ทั้งในด้านนโยบาย งบประมาณ กฎหมาย และการวางแผนระยะยาว เป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำเนินงานที่ราบรื่นและยั่งยืน

2. ปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (Competitive Advantage Factors) ปัจจัยเหล่านี้คือสิ่งที่ช่วยสร้างความแตกต่างและทำให้จังหวัดภูเก็ตโดดเด่นกว่าเมืองอื่น ๆ ที่เป็นคู่แข่งในการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางด้านกีฬา การพัฒนาปัจจัยเหล่านี้จะช่วยเพิ่มมูลค่าและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว

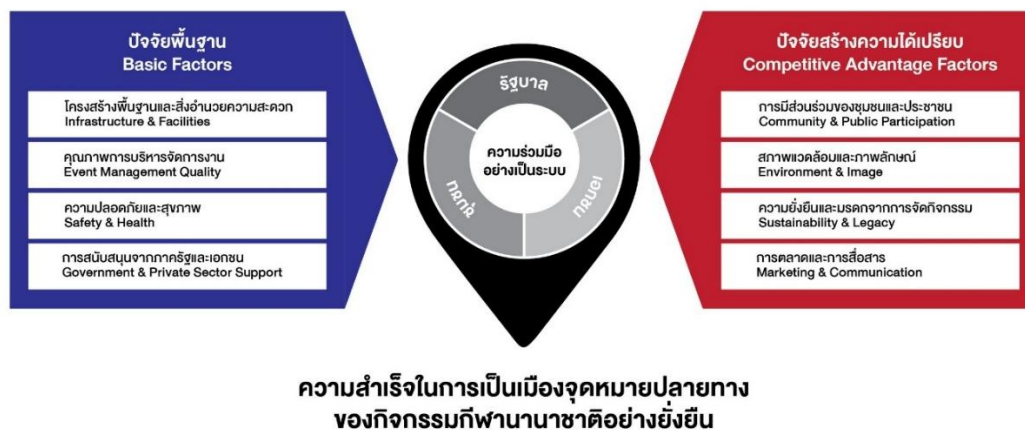
2.1 การมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชน (Community and Public Participation) การสนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากชุมชนท้องถิ่นจะช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีและลดผลกระทบเชิงลบ ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน

2.2 สภาพแวดล้อมและภาพลักษณ์ (Environment and Image) ชื่อเสียงของจังหวัดภูเก็ตในฐานะเมืองท่องเที่ยวที่มีความสวยงามและมีกิจกรรมหลากหลาย ถือเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมความน่าดึงดูดให้กับกิจกรรมกีฬาได้เป็นอย่างดี

2.3 ความยั่งยืนและมรดกจากการจัดกิจกรรม (Sustainability & Legacy) การให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งแวดล้อมและสังคม รวมถึงการวางแผนเพื่อให้เกิดผลประโยชน์ที่ยั่งยืนหลังจบงาน จะช่วยสร้างคุณค่าที่แท้จริงให้กับเมืองเจ้าภาพ

2.4 การตลาดและการสื่อสาร (Marketing and Communication) การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยสร้างการรับรู้และตอกย้ำภาพลักษณ์ของแบรนด์ "จังหวัดภูเก็ตเมืองจุดหมายปลายทางการจัดกิจกรรมเชิงกีฬานานาชาติ" ให้แข็งแกร่งในตลาดโลก

ทั้งนี้ จากการศึกษาและวิเคราะห์เชิงลึกถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ ผู้วิจัยได้พัฒนา "โมเดลความสำเร็จในการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติอย่างยั่งยืน" (ดังแสดงในรูปที่ 1) โมเดลนี้ทำหน้าที่เป็นกรอบแนวคิดเชิงบูรณาการในการสร้างความร่วมมืออย่างเป็นระบบระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อมุ่งเตรียมความพร้อมและยกระดับศักยภาพของจังหวัดใน 2 ปัจจัยหลัก ได้แก่ **ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Factors)** และ **ปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (Competitive Advantage Factors)** อันจะนำไปสู่การพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติอย่างยั่งยืน

รูปที่ 1 โมเดลความสำเร็จในการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติอย่างยั่งยืน

โดยสรุป โมเดลนี้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยชี้ให้เห็นว่า ความสำเร็จของการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางกีฬา ต้องเริ่มต้นจากการมี ปัจจัยพื้นฐาน ที่แข็งแกร่งและได้รับการบริหารจัดการอย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการจัดงานที่ราบรื่นและปลอดภัย จากนั้นจึงใช้ ปัจจัยสร้างความได้เปรียบ เพื่อสร้างคุณค่าที่แตกต่างและเหนือกว่าคู่แข่งในระดับโลก ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าทางการท่องเที่ยวและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว ที่สำคัญที่สุดคือ ทุกปัจจัยในโมเดลนี้จะสามารถขับเคลื่อนได้อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อมี "ความร่วมมือ" (Collaboration) ที่เป็นระบบจากทุกภาคส่วนในฐานะหัวใจสำคัญของกระบวนการทั้งหมด การพัฒนาและบริหารจัดการทั้งสองกลุ่มปัจจัยนี้อย่างบูรณาการและสอดคล้องกัน จะช่วยเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของจังหวัด และผลักดันให้จังหวัดภูเก็ตก้าวสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษามุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่อการขับเคลื่อนจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ ผลการวิจัยสะท้อนว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีมุมมองไปในทิศทางเดียวกันว่าภูเก็ตมีศักยภาพโดดเด่นหลากหลายด้าน ทั้งด้านทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามและหลากหลายภูมิประเทศที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมกีฬาหลายประเภท ภาพลักษณ์ที่เป็นที่รู้จักในระดับสากล ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว ระบบเศรษฐกิจท้องถิ่นที่เข้มแข็ง ประสบการณ์การจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติ และเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาคส่วนที่แข็งแกร่ง ประเด็นเหล่านี้สามารถอธิบายได้ด้วยกรอบแนวคิด Destination Competitiveness ของ Ritchie & Crouch (2003) ที่ระบุว่า ความสามารถในการแข่งขันของจุดหมายปลายทางขึ้นอยู่กับทรัพยากรหลัก (Core Resources) ปัจจัยสนับสนุน (Supporting Factors) และโครงสร้างพื้นฐานด้านการจัดการ (Management Structure) ซึ่งภูเก็ตมีองค์ประกอบเหล่านี้อย่างครบถ้วน โดยเฉพาะความพร้อมของสนามกีฬานานาชาติ โรงแรมคุณภาพสูง และระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานสากล ซึ่งเป็นฐานรากของการเป็นเจ้าภาพจัดกิจกรรมขนาดใหญ่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานของ Gibson, Kaplanidou & Kang (2012) ที่พบว่าจุดหมายปลายทางที่มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วนย่อมมีศักยภาพสูงในการดึงดูดกิจกรรมกีฬานานาชาติ

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสะท้อนถึงบทบาทของเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคมในพื้นที่ ซึ่งมีส่วนสำคัญต่อความสำเร็จของการจัดกิจกรรมกีฬา ความร่วมมือดังกล่าวสะท้อนหลักการของ Stakeholder Theory ของ Freeman (1984) ที่เน้นว่าการมีส่วนร่วมและการบริหารความสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วนคือปัจจัยหลักของความยั่งยืนในการดำเนินงาน ทั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Isa et al.

(2024) ที่พบว่าการศึกษานี้เน้นว่าความร่วมมือของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย รวมถึงภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม มีความสำคัญต่อความยั่งยืนในการดำเนินงานในกิจกรรมกีฬาวีลแชร์ร่วมกัน การสื่อสารที่โปร่งใส และพลวัตของพลังที่สมดุลช่วยเพิ่มความร่วมมือ ซึ่งในที่สุดมีส่วนช่วยในการจัดการกิจกรรมและการมีส่วนร่วมที่ประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกับ Zhou et al. (2021) ที่เน้นว่า ความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย รวมถึงภาครัฐ เอกชน และภาคประชาสังคม มีความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์จากกิจกรรมกีฬานานาชาติ บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน และสร้างผลลัพธ์ที่ยั่งยืนสำหรับชุมชนท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยเพิ่มความยั่งยืนในการดำเนินงาน

อีกประเด็นที่โดดเด่นคือ ภาพลักษณ์ที่เป็นที่รู้จักในระดับสากลของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการดึงดูดนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวระดับพรีเมียม ประเด็นนี้ สอดคล้องกับ Event Leverage Model ของ Chalip (2004) ที่เสนอว่ากิจกรรมกีฬาส่งเสริมการใช้เป็นเครื่องมือสร้างผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และภาพลักษณ์ของเมือง หากมีการวางแผนเชิงกลยุทธ์ในการเชื่อมโยงกิจกรรมกับแบรนด์เมือง กรณีศึกษาของเมืองบาร์เซโลนาในการเป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อนปี 1992 ซึ่ง Lei & Spaans (2009) วิเคราะห์ไว้ว่าการจัดการแข่งขันช่วยกระตุ้นการเปลี่ยนแปลงในเมือง แก้ไขปัญหาการขาดดุลโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุงสภาพสังคมและสังคม การวางแผนเชิงกลยุทธ์เชื่อมโยงการแทรกแซงระยะสั้นกับเป้าหมายระยะยาว ส่งผลให้พื้นที่สาธารณะที่ดีขึ้น การเติบโตทางเศรษฐกิจ และตัวขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองสามารถเปลี่ยนภาพลักษณ์ของเมืองจากศูนย์กลางอุตสาหกรรมสู่เมืองท่องเที่ยวชั้นนำระดับโลก ซึ่งเป็นทิศทางเดียวกับที่จังหวัดภูเก็ตสามารถนำมาปรับใช้ได้เช่นกัน

ประสบการณ์ของจังหวัดภูเก็ตในการจัดกิจกรรมกีฬานานาชาติอย่างต่อเนื่องยังสะท้อนแนวโน้มที่จะเกิด “มรดกจากกิจกรรม” ตามแนวคิด Event Legacy ของ Preuss (2007) และ Thomson et al. (2013) ซึ่งชี้ว่ากิจกรรมกีฬาส่งเสริมผลลัพธ์ในระยะยาวทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐาน เศรษฐกิจ และสังคม หากได้รับการวางแผนอย่างเหมาะสม งานของ Grix & Houlihan (2014) ยังยืนยันว่าการเป็นเจ้าภาพกิจกรรมกีฬานานาชาติสามารถช่วยสร้าง Soft Power และยกระดับบทบาทของเมืองหรือประเทศในเวทีโลก ซึ่งภูเก็ตเองเริ่มใช้ประโยชน์จากกิจกรรมเหล่านี้เพื่อเสริมภาพลักษณ์ “เมืองท่องเที่ยวเชิงกีฬา” เช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม แม้จังหวัดภูเก็ตจะมีจุดแข็งที่ชัดเจน แต่ยังคงเผชิญกับข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐาน ระบบคมนาคม และบุคลากรเฉพาะทาง ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Stell (2013) ที่พบว่าเมืองท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งมีข้อจำกัดด้านโครงสร้างพื้นฐาน มักประสบปัญหาในการยกระดับสู่การเป็นเจ้าภาพกิจกรรมกีฬาระดับนานาชาติอย่างยั่งยืน ดังนั้น แม้จังหวัดภูเก็ตจะมีศักยภาพสูงในการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางด้านกีฬา แต่จำเป็นต้องเร่งวางแผนเชิงกลยุทธ์เพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบคมนาคม และการพัฒนาทุนมนุษย์อย่างเป็นระบบ เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันในระยะยาว

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตในการพัฒนาเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัจจัยแห่งความสำเร็จของจังหวัดภูเก็ตสามารถจำแนกได้เป็น 8 องค์ประกอบ ซึ่งจัดอยู่ใน 2 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐาน (Basic Factors) และปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน (Competitive Advantage Factors) โดยทั้งสองกลุ่มมีบทบาทเกื้อหนุนกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับกรอบแนวคิด Destination Competitiveness ของ Ritchie & Crouch (2003) ที่อธิบายว่าความสามารถในการแข่งขันของจุดหมายปลายทางต้องเกิดจากการผสมผสานระหว่างทรัพยากรพื้นฐาน ปัจจัยสนับสนุน การบริหารจัดการ ความต้องการของตลาด และเงื่อนไขสถานการณ์

ในกลุ่มปัจจัยพื้นฐาน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ระบบคมนาคม ที่พัก และสถานที่จัดงาน ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Toohey และ Veal (2007) ที่ชี้ว่าการเป็นเจ้าภาพกิจกรรมระดับนานาชาติต้องอาศัยความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นเงื่อนไขตั้งต้น (2) คุณภาพการบริหารจัดการงาน ซึ่งสอดคล้องกับ Getz (2008) ที่ระบุว่าความเป็นมืออาชีพของผู้จัดงานเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักของความสำเร็จ (3) ความปลอดภัยและสุขภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ Hall & Page (2014) ที่ชี้ว่าการบริหารความเสี่ยง

ด้านสุขภาพและความปลอดภัยเป็นองค์ประกอบสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงกีฬา และ (4) การสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Stakeholder Theory ของ Freeman (1984)

ขณะที่ในกลุ่มปัจจัยสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน มี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) การมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับ Misener & Mason (2006) ที่ชี้ว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นตัวแปรสำคัญของความยั่งยืน (2) สภาพแวดล้อมและภาพลักษณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Event Leverage Model ของ Chalip (2004) (3) ความยั่งยืนและมรดกจากกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ Event Legacy ของ Preuss (2007), Thomson et al. (2013) และ (4) การตลาดและการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับ Brown & Chadwick (2011) ที่ชี้ว่าการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพช่วยสร้างการรับรู้และเพิ่มคุณค่าของแบรนด์จุดหมายปลายทางกีฬา

การที่ภูเก็ตมีทั้งปัจจัยพื้นฐานที่แข็งแกร่งและปัจจัยสร้างความได้เปรียบที่สามารถต่อยอดได้ แสดงให้เห็นว่าเมืองมีศักยภาพในการยกระดับสู่การเป็นจุดหมายปลายทางกิจกรรมกีฬานานาชาติได้อย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Sport Tourism Development ของ Weed (2008) ที่ชี้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาที่ประสบความสำเร็จต้องเกิดจากการบูรณาการทรัพยากร การบริหารจัดการ และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกระดับ ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับกรณีศึกษาของ Gold Coast ประเทศ Australia ในการเป็นเจ้าภาพ Commonwealth Games 2018 ซึ่ง Shipway & Fyall (2012) วิเคราะห์ว่าความสำเร็จเกิดจากการเตรียมพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานควบคู่กับการสร้างภาพลักษณ์และการมีส่วนร่วมของชุมชนอย่างเข้มแข็ง แสดงให้เห็นว่าแนวทางเดียวกันสามารถประยุกต์ใช้กับจังหวัดภูเก็ตได้เช่นกัน กล่าวโดยสรุป ปัจจัยทั้ง 8 ประการที่ค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นว่าการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติจำเป็นต้องดำเนินการแบบบูรณาการ โดยมีทั้ง “ฐานรากที่มั่นคง” จากปัจจัยพื้นฐาน และ “กลยุทธ์สร้างความแตกต่าง” จากปัจจัยสร้างความได้เปรียบ ซึ่งจะช่วยยกระดับศักยภาพการแข่งขันและความยั่งยืนของจังหวัดในระยะยาวได้อย่างเป็นรูปธรรม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิเคราะห์ปัจจัยแห่งความสำเร็จและข้อจำกัดที่ได้จากงานวิจัยนี้ มีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและแนวทางปฏิบัติที่สำคัญเพื่อยกระดับจังหวัดภูเก็ตสู่การเป็นเมืองจุดหมายปลายทางของกิจกรรมกีฬานานาชาติอย่างยั่งยืน ดังนี้:

การวางแผนเชิงกลยุทธ์และการบริหารจัดการ ควรจัดทำแผนยุทธศาสตร์ระยะยาวที่บูรณาการระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การสร้างแบรนด์ และการส่งเสริมกิจกรรมกีฬานานาชาติ โดยกำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจน ตลอดจนมีการวางแผนปฏิทินกิจกรรมกีฬาให้สอดคล้องกับช่วงนอกฤดูท่องเที่ยว (Low Season) เพื่อช่วยกระจายรายได้และสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจให้แก่ผู้ประกอบการท้องถิ่น

การส่งเสริมกลไกความร่วมมือ ควรส่งเสริมการจัดตั้งกลไกความร่วมมือที่เป็นทางการ เช่น คณะกรรมการพัฒนาเมืองกีฬา (Sports City Development Committee) ที่ประกอบด้วยผู้แทนจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อทำหน้าที่ในการประสานงาน วางแผน และบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและบุคลากร ควรเร่งลงทุนในการสร้างสนามกีฬามาตรฐานสากลและพื้นที่สำหรับกิจกรรมขนาดใหญ่ รวมถึงปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับการจัดงานและยกระดับภาพลักษณ์ของเมือง นอกจากนี้ควรมีการจัดอบรมและพัฒนาทักษะเฉพาะด้านให้แก่บุคลากรท้องถิ่น เช่น ด้านการบริหารจัดการงานกีฬา และการสื่อสารภาษาต่างประเทศ เพื่อยกระดับมาตรฐานการจัดงานให้ทัดเทียมนานาชาติ

การสร้างความยั่งยืนและการมีส่วนร่วม ส่งเสริมการสื่อสารเชิงรุกเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดกิจกรรมกีฬาแก่ชุมชนท้องถิ่น เพื่อลดข้อขัดแย้งและกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม (Sense of Belonging)

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อต่อยอดและเติมเต็มองค์ความรู้จากงานวิจัยเชิงคุณภาพนี้ ผู้วิจัยเสนอแนะให้มีการศึกษาในประเด็นต่อไปนี้:

การศึกษาเชิงปริมาณ ควรมีการศึกษาเชิงปริมาณเพื่อประเมินความพึงพอใจและผลกระทบทางเศรษฐกิจในเชิงสถิติ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการวางแผนเชิงนโยบายอย่างเป็นรูปธรรม

การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ ควรมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับเมืองอื่นที่ประสบความสำเร็จในการเป็นเมืองจุดหมายปลายทางด้านกีฬา เพื่อเรียนรู้จากกลยุทธ์ของคู่แข่งและนำมาปรับใช้ให้เข้ากับบริบทของจังหวัดภูเก็ต

การศึกษาต่อเนื่องในระยะยาว ควรมีการศึกษาแบบต่อเนื่องเพื่อติดตามผลกระทบและ "มรดก" (Legacy) ที่เกิดขึ้นจากการจัดกิจกรรมกีฬาในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพของผลลัพธ์ที่แท้จริงในระยะยาว และเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนเพื่ออนาคตของเมือง

เอกสารอ้างอิง

- Bangkok Biz News. (2024). *Government and private sectors join forces to boost "sports tourism" and position Thailand as a global event hub to stimulate the economy*. Retrieved August 19th, 2025, Available : <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1160813>.
- National Tourism Policy Committee. (2023). *The Third National Tourism Development Plan (2023–2027)*. Ministry of Tourism and Sports. Retrieved August 19th, 2025, Available : <chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://intelligencecenter.tat.or.th/wp-content/uploads/download/article/NationalTourismDevelopmentPlan2555-2559.pdf>
- Thailand Convention and Exhibition Bureau (Public Organization). (2018). *Strategic Plan of the Thailand Convention and Exhibition Bureau (Public Organization), 2017–2021* Retrieved August 19th, 2025, Available : <https://www.businesseventsthailand.com/th/about-us/strategic-plan>.
- Abdollahi, A., Ramezaninezhad, R., & Naderi Nasab, M. (2024). The impact of sporting events on sports tourism. *Journal of Sport Innovation and Economic Development*, 4(3), 136–152.
- Alamri, N. M. (2025). The role of the sports sector in tourism development in the Kingdom of Saudi Arabia with a focus on the Eastern Region. *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*, 14(1), 49.
- Brown, A., & Chadwick, S. (2011). *Event sponsorship*. Routledge. 250 pages.
- Chalip, L. (2004). Beyond impact: A general model for sport event leverage. In B. W. Ritchie & D. Adair (Eds.), *Sport tourism: Interrelationships, impacts and issues*. Channel View Publications. 550 pages.
- Chalip, L. (2014). From sport events to sport destinations. *Journal of Sport Management*, 28(5), 555–564.
- Cohen, L., & Manion, L. (1994). *Research methods in education* (4th ed.). Routledge. 380 pages.
- Creswell, J. W. (2007). *Qualitative inquiry and research design: Choosing among five approaches* (2nd ed.). Sage Publications. 354 pages.
- Freeman, R. E. (1984). *Strategic management: A stakeholder approach*. Pitman.
- Getz, D. (2008). Event tourism: Definition, evolution, and research. *Tourism Management*, 29(3), 403–428.

- Gibson, H. J., Kaplanidou, K., & Kang, S. J. (2012). Small-scale event sport tourism: A case study in sustainable tourism. *Sport Management Review*, 15(2), 160–170.
- Grix, J., & Houlihan, B. (2013). Sports mega-events as part of a nation's soft power strategy: The cases of Germany (2006) and the UK (2012). *The British Journal of Politics and International Relations*, 16(4), 572–596.
- Hall, C. M., & Page, S. J. (2014). *The geography of tourism and recreation: Environment, place and space* (4th ed.). Routledge.
- Higham, J., & Hinch, T. (2009). *Sport and tourism: Globalization, mobility and identity* (2nd ed.). Butterworth-Heinemann. 380 pages.
- Hsieh, Y.-C., Lin, K.-W., & Wu, X.-Q. (2021). A study on the benefits of sports tourism on city marketing. *European Journal of Management*, 6(2).
- Isa, K. A., Zamzuri, N. H., & Rosnan, H. (2024). Strategies for sustainable sports events: Understanding the stakeholders' challenge for collaboration. *Information Management and Business Review*, 16(3(I)), 1–6.
- Knott, B. (2024). Major sport events and nation branding. In S. K. W. Arasaratnam (Ed.), *Handbook of sport and politics*. Edward Elgar Publishing. 690 pages.
- Lei, Q., & Spaans, M. (2009). The mega-event as a strategy in spatial planning: Starting from the Olympic City of Barcelona. Retrieved August 19th, 2025, Available : http://newurbanquestion.ifou.org/proceedings/9%20Changing%20Planning%20Cultures/fu1l%20papers/F030_Qu_Lei_Spaans_%20Marjolein_The%20mega%20event%20as%20a%20strategy%20in%20spatial%20planning_261009.pdf.
- Misener, L., & Mason, D. S. (2006). Creating community networks: Can sporting events offer meaningful sources of social capital? *Managing Leisure*, 11(1), 39–56.
- Moyle, B. D., Hinch, T., & Higham, J. (2018). *Sport tourism and sustainable destinations*. Taylor & Francis. Retrieved August 19th, 2025, Available : <https://research-repository.griffith.edu.au/handle/10072/388740>
- Parsamyan, N., & Orłowski, A. (2024). How sport innovations can shape sustainable cities: An interdisciplinary approach. *Problemy Ekorozwoju*, 19(2), 228–241. <https://doi.org/10.35784/preko.5663>
- Preuss, H. (2007). The conceptualisation and measurement of mega sport event legacies. *Journal of Sport & Tourism*, 12(3), 207–227. <https://doi.org/10.1080/14775080701736957>
- Ritchie, J. R. B., & Crouch, G. I. (2003). *The competitive destination: A sustainable tourism perspective*. CABI Publishing.
- Shipway, R., & Fyall, A. (2012). *International sports events: Impacts, experience and identities*. Routledge.
- Sirivadhanawaravachara, A. (2024). Thailand as a world top tourism destination. *World Journal of Advanced Research and Reviews*. [in Thai] <https://doi.org/10.30574/wjarr.2024.24.2.3362>
- Skoko, B., & Vukasović, I. (2008). Organization of international sporting events as a country's promotional economic image tool. *Market-Trziste*, 20(2), 211–230.
- Stell, M. (2013). Candidate cities and the Commonwealth Games: The limits of aspiration. In P. A. D. Brown (Ed.), *Globalizing the Commonwealth*. 300 pages.

- Thomson, A., Schlenker, K., & Babiak, K. (2013). A model of the relationship between corporate social responsibility and event leverage. *Journal of Sport Management*, 27(4), 282–295.
- Toohy, K., & Veal, A. J. (2007). *The Olympic Games: A social science perspective* (2nd ed.). CABI Publishing.
- Weed, M. (2008). *Sport and tourism: A reader*. Routledge. 150 pages.
- Wongwattanakit, C., Lohatepanont, M., & Pornchaiwiseskul, P. (2017). A socio-demographic study of destination management for coastal tourism in Phuket. *Journal of Environmental Management and Tourism*, 8(4), 737–750.
- Zhou, J. (2024). Strategic analysis of Shenzhen's sports city development: An exploration based on SWOT and PEST frameworks. *Journal of Research in Social Science and Humanities*, 3(12), 53–60.
- Zhou, R., Ross, W. J., Pu, H., Kim, C., Kim, J., Kaplanidou, K., & Leopkey, R. (2021). Exploring partnerships in sport event delivery. *Event Management*, 25(5), 425–444.

บุคลากรกรม

- Government Sector 1 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At the Phuket Provincial Office of Tourism and Sports, 71 Moo 5, Wichitsongkram Road, Wichit Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 9 July 2025.
- Government Sector 2 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 18 July 2025 (Online via Zoom Application).
- Government Sector 3 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Limelight Avenue Phuket, 2/23 Dibuk Road, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 21 July 2025.
- Association 1 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Central Festival Phuket, 74–75 Wichitsongkram Road, Wichit Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 28 July 2025.
- Association 2 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 21 July 2025 (Online via Zoom Application).
- Association 3 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 26 July 2025 (Online via Zoom Application).
- Event Organizer 1 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 3 August 2025.
- Event Organizer 2 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 22 July 2025 (Online via Zoom Application).
- Event Organizer 3 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000*. Interview conducted on 4 August 2025 (Online via Zoom Application).

Academic 1 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 27 July 2025 (Online via Zoom Application).

Academic 2 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 2 August 2025.

Academic 3 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Mai Mon Forest Local Restaurant, 9 Phangnga Road, Talat Yai Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 2 August 2025.

Participant 1 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Good Café Phuket, 100/1000 Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 23 July 2025.

Participant 2 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 4 August 2025 (Online via Zoom Application).

Participant 3 (Interviewee). Kittipong Krootsong (Interviewer). *At Phuket Rajabhat University, 21 Moo 6, Thepkasattri Road, Ratsada Subdistrict, Mueang District, Phuket 83000.* Interview conducted on 19 July 2025.